



Ένα

πρωινό, μόλις είχε ξημερώσει κι είχα τελειώσει τον Όρθρο, άκουσα ένα διακριτικό κτύπημα στη θύρα. Πηγαίνοντας ν' ανοίξω σκεπτόμουν ποιος να 'ταν πρωί-πρωί. Αντίκρισα σκυφτό τον Γέροντα Παΐσιο. Ευλογημένε, μου λέει, πως τακτοποιήθηκες; Αδύνατος, κοντός, πρόχειρα ντυμένος, μ' ένα ελαφρύ χαμόγελο. Χάρηκα έκτακτα για την απρόσμενη επίσκεψη. Πέρασε διστακτικά μέσα. Ανέβηκε να προσκυνήσει το εκκλησάκι. Κατέβηκε στο κάτω μεγάλο δωμάτιο. Ήταν τότε σχεδόν άδειο. Δυο καρέκλες κι ένα τραπέζι. Κάτι του πρόσφερα. Στερεωμένος, μου είπε. Μου μίλησε για τους παλαιούς εδώ Γέροντες. Ήταν εργατικοί, φιλακόλουθοι, ενάρετοι.

Σήμερα, λίαν πρωί, είχα δύο κρούσματα μου 'πε. Ήλθε ένας μεσόκοπος να γίνει υποτακτικός μου. τον ρώτησα αν έχει οικογένεια. Έχει δυο παιδιά στο Δημοτικό, μου 'πε. Του λέω: Θα τελειώσουν το Δημοτικό, το Γυμνάσιο, το Λύκειο, το Πανεπιστήμιο, θα τα παντρέψεις και μετά θα έλθεις να σου πω που θα μονάσεις, γιατί εγώ δεν βαστώ μοναχούς. Έτσι κάνουμε παιδιά και τα παρατάμε και πάμε για μοναχοί;...

Η δεύτερη περίπτωση χειρότερη της πρώτης. Ήλθε ένας άλλος και μου λέει: Γέροντα, βρήκα μια γυναίκα πιο πνευματική της γυναίκας μου και ήλθα να πάρω την ευλογία σου... Παλάβωσε ο κόσμος. Πήρα τα βουνά. Ήλθα να δω τι κάνεις.

Δεν κάθισε πολύ. Χάρηκα πολύ. Μετέφερε ευλογία, χαρά, ειρήνη. Όπως τότε στη Σιμωνόπετρα, όπου έμεινε δυο μέρες και δυο νύχτες δίπλα απ' το κελλί μου και μου δώρισε το πλεχτό σκουφάκι του, μόλις που πήγαινα να του το ζητήσω για ευλογία... Τη δεύτερη νύχτα συνταράχθηκε το κελλί από μια απρόσμενη επίσκεψη. Ήλθε μέσα στη νύχτα να κτυπήσει τη θύρα μου, να μου ζητήσει τάχα την ώρα, να με ρωτήσει σε πόση ώρα αρχίζει η ακολουθία, να με γαληνέψει. Το πρωί μου εξήγησε. Το ταγκαλάκι δεν κοιμόταν. Πάντα θα θυμάμαι τη σύναξη, όπου μας μίλησε για γεροντάκια του Θεού, θεατές του ακτίστου φωτός, μοναχές χαρισματούχες, αγώνες μακρούς, δάκρυα και αγρυπνίες, εικόνες, άγια λείψανα και θαύματα. Κανείς δεν έφθασε στον Θεό άκοπα, όπως λέει και ο αββάς Ισαάκ. Πρέπει ν' απομακρύνουμε το κοσμικό πνεύμα από τον μοναχισμό. Ο ιδρώτας είναι το λουτρό και το μύρο του μοναχού...

Η προσευχή είναι το κύριο έργο του μοναχού, ανώτερη και από την ιεραποστολή και τη φιλανθρωπία. Η προσευχή χαρίζει αιώνια ανάπαυση στις ψυχές των κεκοιμημένων. Πιο πολύ να προσευχόμαστε για τους αγαπητούς κεκοιμημένους αδελφούς μας, αδελφοί μου. Αιωνία η μνήμη αυτών. Εις μνημόσυνον αιώνιον έσται δίκαιος, αλληλούια.

Του Μον. Μωϋσή Αγιορείτου (†) από το βιβλίο «Αγιορείτικο Μεσονυκτικό»

Πηγές: periodikoendon.blogspot.gr - agioritikesmnimes.blogspot.gr